

Mål C-465/10

Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

mot

Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre

(begäran om förhandsavgörande från
Conseil d'État (Frankrike))

”Begäran om förhandsavgörande — Skydd av Europeiska unionens finansiella intressen — Förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 — Artikel 3 — Strukturfonder — Förordning (EEG) nr 2052/88 — Förordning (EEG) nr 4253/88 — Upphandlande myndighet som är mottagare av stöd från strukturfonder — Mottagaren av ett Eruf-stöd har inte iakttagit bestämmelserna om offentlig upphandling — Rättslig grund för skyldigheten att återkräva ett unionsstöd när en oegentlighet föreligger — Begreppet oegentlighet — Begreppet kontinuerlig oegentlighet — Villkor för återkrav — Preskriptionstid — Längre preskriptionstider enligt nationell rätt — Proportionalitetsprincipen”

Förslag till avgörande av generaladvokat E. Sharpston, föredraget den 15 september 2011 I - 14085

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 21 december 2011 I - 14108

Sammanfattning av domen

1. *Ekonomisk och social sammanhållning — Strukturella interventioner — Gemenskapsfinansiering — Återkrav från stödmottagaren av hela stödet på grund av oegentligheter — Skyldighet att återkräva stöd — Rättslig grund*
(Rådets förordning nr 2052/88, artikel 7.1 och förordning nr 4253/88, artikel 23.1 tredje strecksatsen; rådets direktiv 92/50)
2. *Europeiska unionens egna medel — Förordning om skydd av unionens finansiella intressen — Oegentlighet — Begrepp*
(Rådets förordning nr 2988/95, artikel 1; rådets direktiv 92/50)
3. *Europeiska unionens egna medel — Förordning om skydd av unionens finansiella intressen — Kontinuerlig oegentlighet — Preskriptionstid — Avbrytande handling*
(Rådets förordning nr 2988/95, artikel 3.1 styckena 2 och 3; rådets direktiv 92/50)
4. *Europeiska unionens egna medel — Förordning om skydd av unionens finansiella intressen — Beivrande av oegentligheter — Preskriptionstid*
(Rådets förordning nr 2988/95, artikel 3.3)

1. Artikel 23.1 tredje strecksatsen i förordning nr 4253/88 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet, i dess lydelse enligt förordning

nr 2082/93 jämförd med artikel 7.1 i förordning nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet, i dess lydelse enligt förordning nr 2081/93, utgör rättslig grund för de nationella

myndigheternas återkrav från stödmottagaren av hela det stöd som beviljats från Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf), utan att det är nödvändigt att sådan behörighet föreligger enligt nationell rätt, av det skälet att stödmottagaren, i sin egenskap av "upphandlande myndighet" i den mening som avses i direktiv 92/50 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster, i dess lydelse enligt direktiv 93/36, inte har iakttagit bestämmelserna i nämnda direktiv, vid en offentlig upphandling av tjänster avseende genomförande av den kampanj för vilken stödmottagaren erhållit stödet.

den tidpunkt då den beslutade att bevilja detta stöd, inte kunde vara ovetande om att stödmottagaren redan hade valt ut den tjänsteleverantör som skulle få i uppdrag att genomföra den stödfinansierade verksamheten.

(se punkt 49 samt punkt 2 i domslutet)

(se punkt 41 samt punkt 1 i domslutet)

2. Det förhållandet att en upphandlande myndighet som mottagit Eruf-stöd, har överträtt bestämmelserna om offentlig upphandling i direktiv 92/50 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster, i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/36, vid tilldelningen av ett kontrakt som avser genomförande av den stödfinansierade verksamheten, utgör en "oegentlighet" i den mening som avses i artikel 1 i förordning nr 2988/95 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, även när den behöriga nationella myndigheten, vid

3. När en upphandlande myndighet, som mottagit Eruf-stöd har underlåtit att iaktta bestämmelserna om offentlig upphandling i direktiv 92/50 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster, i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/36, vid tilldelningen av ett kontrakt som avser genomförande av den stödfinansierade verksamheten,

— ska den ifrågavarande oegentligheten anses utgöra en "kontinuerlig oegentlighet" i den mening som avses i artikel 3.1 andra stycket i förordning nr 2988/95 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, och preskriptionstiden på fyra år som föreskrivs i samma bestämmelser börjar följaktligen, med avseende på återkravet av det stöd som utbetalats felaktigt till stödmottagaren, att löpa från den dag då verkställigheten av det offentliga kontrakt

som ingåtts på ett rättsstridigt sätt avslutas,

- utgör den omständigheten att en revisionsrapport överlämnas till stöd-mottagaren, där det konstateras att bestämmelserna om offentlig upphandling inte har iakttagits och den nationella myndigheten uppmanas att till följd härav kräva återbetalning av de utbetalade beloppen, en tillräckligt bestämd handling i syfte att utreda och beivra oegentligheten, i den mening som avses i artikel 3.1 tredje stycket i förordning nr 2988/95.

(se punkt 62 samt punkt 3 i domslutet)

4. Proportionalitetsprincipen utgör hinder för medlemsstaterna att, när de utnyttjar sin möjlighet enligt artikel 3.3 i

förordning nr 2988/95 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, tillämpa en preskriptionsfrist på trettio år med avseende på återkrav av en förmån som felaktigt erhållits från unionens budget.

Med hänsyn till syftet att skydda unionens finansiella intressen – med avseende på vilket unionslagstiftaren ansåg att en preskriptionstid på fyra år, eller till och med tre år, i sig var tillräckligt lång för att de nationella myndigheterna skulle ha möjlighet att lagföra oegentligheter som skadar dessa finansiella intressen och som kan leda till åtgärder, såsom återkrav av förmåner som erhållits felaktigt – förefaller en preskriptionstid på trettio år gå utöver vad som är nödvändigt för en skyndsam förvaltning.

(se punkterna 65 och 66 samt punkt 4 i domslutet)